

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Som menigt medlem af Folketinget, dette høje Ting, undrer man sig jo. Nu har vi hørt SF's forslag til vedtagelse, og nu vil jeg gerne citere fra det, som fru Charlotte Antonsen, hr. Poul Nyrup Rasmussen, hr. Lars Barfoed, fru Elisabeth Arnold og hr. Jann Sjursen har fremsat:

»... at skabe bæredygtig vækst og udvikling i den europæiske økonomi med vægt på styrkelse af konkurrenceevnen, mere og bedre beskæftigelse, social samhørighed, forbedret miljø og udvikling af en dynamisk videnbaseret økonomi, ... og at varetage og fremme EU's globale ansvar på vigtige områder som sikkerhedspolitik, konfliktforebyggelse, handels- og udviklingspolitik, miljøpolitik, demokrati og menneskerettigheder, herunder beskyttelse af mindretal.«

Hvad er det, der får SF til at fremsætte sit eget forslag til vedtagelse? Hvad er det, der er forskellen?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg går ud fra, at det, vi hørte fra hr. Villy Søvndal, var et katalog over hans europæiske visioner.

Jeg vil sige, at vi har så uendelig meget at være stolte af i Dansk Folkeparti. En af de ting, vi er allermest stolte af, er, at vi ikke har en eneste europæisk vision.

Visioner er jo sådan et plusord i dag, det bør det ikke helt entydigt være. På engelsk betyder »a visionary« noget i retning af en sværmer, en politisk fantast, måske en hr. Villy Søvndal. Man må sige, at der er løbet meget vand i stranden, siden »Holger og konen sagde nej til Unionen«, og til nu, hvor hr. Villy Søvndal repræsenterer et pænt, velfriseret europæisk visionsparti.

Vi er udmærket tilfreds med den rollefordeling, at hr. Villy Søvndal tager sig af de europæiske visioner og vi tager os af den danske befolknings interesser og i den forbindelse af de europæiske folkeslags, ikke politikeres, men folkeslags, interesser.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg undrer mig ofte, når jeg hører repræsentanter for Socialistisk Folkeparti tale om sikkerhedspolitik og i den forbindelse altid har sådan en meget afvisende holdning over for alt, hvad der har med militær at gøre.

Nu forstår jeg også, at det af hr. Villy Søvndals forslag til vedtagelse her i dag fremgår, at man – jeg kan ikke citere ordret – skulle styrke den civile indsats i EU som en modvægt til en militarisering af sikkerhedspolitikken. Sådan hørte jeg det.

Hvad er det egentlig for en militarisering af sikkerhedspolitikken, som EU i dag skulle være udtryk for? Jeg finder ikke, at der sker nogen militarisering af sikkerhedspolitikken. Men er hr. Villy Søvndal ikke enig i, at en militær indsats ofte er nødvendig for at sikre fred, også i Europa?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Først til hr. Jens Kirk, der undrer sig over, at vi ikke kan støtte regeringens forslag til vedtagelse: Jeg synes, det har noget at gøre med, om ord stadig skal have mening eller ej. Vi ville synes, det var helt underligt at stå sammen med en regering, hvor vi i vedtagelsesform med den nuværende regering udtrykte, at vi havde fælles holdninger omkring udviklingspolitik, miljøpolitik osv.

Vi står altså med en regering, der skærer ned til sokkeholderne på de her punkter, og derfor undrer det mig sådan set også, at Socialdemokratiet har lyst til at danne det billede, at her skulle være enighed. Alle ved jo, at det er nogle ord, der dækker over en voldsom uenighed. SF er lodret uenig i den her regerings udviklingspolitik, miljøpolitik. Vi synes ikke, den udtrykker social samhørighed overhovedet. Vi synes, den splitter det her land og det her folk. Det er vores hovedanklage imod den nuværende regering.

Til hr. Langballe, der bekræfter endnu en gang – tak for det, ros til Dansk Folkeparti – at man oven i købet er stolt af ikke at have en eneste europæisk vision: Ja, men så ved vi jo, hvor Dansk Folkeparti er, det er noget af det, nogle af os har sagt i årevis, tak for tilståelsen. Jeg synes, det klarificerede, om man så må sige, den politiske debat. Tak også for roserne om at være pæn og velfriseret. Det sætter jeg pris på. Det gør min mor i øvrigt også.

Kl. 14.45

Til hr. Lars Barfoed, der ikke forstår vores tanker om sikkerhedspolitik, vil jeg sige, at det, vi afviser, er en voldsom militarisering af den europæiske sikkerhedspolitik. Hvorfor nu det? Hvis man tænker konflikterne i Europa i 1990'erne igennem og spørger, hvor det var, det kneb for